

godt Forhold til Danmark ogsaa i Fremtiden kunde bevares“, men efter at man har set visse norske Presseudtalelser med Hensyn til Færøerne, som forudsætter, at man kan byde Danmark endogsaa særdeles meget, uden at Danmark i den Anledning skulde blive fortrydeligt, kan man ikke tillægge dette Ønske nogen saadan særlig Betydning til Fortolkning af, hvad man kunde tænke sig, Norge i Fremtiden skulde anse for gennemførligt med Bevarelse af et godt Forhold til Danmark.

De Udtalelser, jeg har citeret, er Udtalelser af alle de Stortingsmedlemmer, der overhovedet har udtalt sig om Sagen. Altsaa ikke et eneste norsk Stortingsmedlem har udtalt sig om denne Sag uden at sige, at „her staar man ikke ved Afslutningen, men her staar man ved Begyndelsen“. Det skal man derfor gøre sig klart, at hvis man gennemfører denne Sag, maa det i hvert Fald ikke ske ud fra den Forudsætning, at dermed er Spørgsmaalet mellem Norge og Danmark om Forholdet til Grønland løst. Ud fra denne Forudsætning kan denne Traktat ikke gennemføres; man maa nævne andre Argumenter for dens Gennemførelse. Vi staar, det er klart, ved Begyndelsen til en ny Række af Krav, som vil blive rejst med saa meget større Styrke fra norsk Side, som man her i Landet fortsætter den gamle Strudsepolitik: Jo mere den ubehagelige Sandhed trænger sig paa, des dybere borer man Hovedet ind i Busken.

Den jævne danske Mand synes paa dette Omraade at se klarere end Flertallet af de danske Politikere. Stemningen i Landet mod denne Traktat er afgjort voksende. Og jeg henstiller saa indtrængende, som det er mig muligt at gøre det, at man ikke i denne Stilling lukker Øjnene og Ørene, at man ikke vil føle sig bundet af tidligere indtagne Standpunkter, hvis man er kommet i Tvivl om, at de er rigtige, men at man, hvis man har Tvivlen, saa vil have Mod til at handle i Overensstemmelse dermed.

Naar den højtærede Udenrigsminister sagde, at denne Traktat var et Led i Bestræbelserne for Bevarelsen af det nordiske Samarbejde, forstaar jeg meget vel dette; og jeg forstaar ogsaa godt, at man ønsker en saadan Traktat, men blot ikke denne. Og naar den højtærede Udenrigsminister sagde, at der hvilede et tungt Ansvar paa dem, der indefra eller udefra lægger Hindringer i Vejen for det nordiske Samarbejde, ja, saa er det Udtalelser, som jeg uden Betænkelighed underskriver, men jeg føler dem

ikke som i denne Situation havende den fjerneste Vægt overfor mig eller overfor mit Parti. Vi lægger intet i Vejen for et sundt og et sandt nordisk Samarbejde; tværtimod, vi ønsker det fremmet af al Magt; men vi ser ingen Værdi for det nordiske Samarbejde i Afslutningen af en Traktat, hvor man bevidst har søgt Ly i Uklarhed.

Naar den højtærede Udenrigsminister sagde, at vi havde Raad til i Kraft af vor Suverænetet at imødekomme de norske Ønsker og give de norske Fangere „a fair trial“, er det utvivlsomt rigtigt. Men det kan vi gøre ved at ophæve Bekendtgørelsen; saa faar Nordmændene et klart og tydeligt Bevis for, at ingen i Danmark ønsker at lægge dem nogen Hindring i Vejen for Udøvelsen af de Fangstinteresser, som vi erkender er berettigede og naturlige. Og naar endelig den højtærede Udenrigsminister talte om, at den danske Nation havde Mod og Udholdenhed og fuld Aarvaagenhed til at bevare det, som er dansk og skal vedblive at være dansk, ja, saa er det netop dette Mod, denne Udholdenhed og ikke mindst denne fulde Aarvaagenhed, som vi fra vor Side paakalder.

Den højtærede Udenrigsminister gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til de sagkyndige og sagde, at man havde her været i Forbindelse med sagkyndige. Det havde været interessant at høre, hvilke sagkyndige det er; for det er en efterhaanden meget omfattende Kreds af sagkyndige, der har udtalt sig imod dette Forslag, og jeg har ikke set nogen af de sagkyndige udtale sig for det, saa de sagkyndige, der har været Udenrigsministeriets Hjælpere i denne Sag, har bevaret Anonymiteten. Naar den højtærede Udenrigsminister sagde, at Delegationen ingenlunde var ukendt med den Eskimotrafik, som fandt Sted mellem Lindenovfjorden og Angmagssalik, staar det naturligvis til Troende; men det harmonerer kun daarligt med de Udtalelser, som den højtærede Statsminister i sin Tid fremsatte om, at det drejede sig om øde, utilgængelige, isdækkede Kyster, for det er jo ingenlunde Tilfældet.

Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard talte om Fangsten udenfor Søterritoriet, er det jo rigtigt, at en meget væsentlig Grund til Føringelsen af Vestgrønlændernes Erhvervsforhold, naturligvis ligger i den norske Fangst, som foregaar *udenfor* Søterritoriet, og vi er alle enige om, at paa den har vi ingen Indflydelse. Men der maa dog være en norsk Interesse i at komme ind paa Kysten, siden man saa stærkt har ønsket